

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Hanna Bartkowiak

SSO Leszek Matuszewski (spr.)

SSO Piotr Gerke

Protokolant: p.o. stażysty Agata Ziółkowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Marzanny Woltmann - Frankowskiej

po rozpoznaniu w dniu 14.06.2016 roku

sprawy B. G. (1)

oskarżonego z art. 178a § 4 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego we Wrześni z dnia 07.03.2016 r., sygn. akt II K 755/15

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 zł tytułem zwrotu wyłożonych kosztów postępowania odwoławczego i wymierza opłatę za II instancję w kwocie 120 zł.

Piotr Gerke Hanna Bartkowiak Leszek Matuszewski

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy we Wrześni, wyrokiem z dnia 7 marca 2016 roku, sygn. akt II K 755/15 uznał oskarżonego B. G. (1) za winnego przestępstwa z art. 178 a § 1 k.k. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 42 §2 k.k. w związku z art. 43 § 1 k.k. orzeczono w stosunku do oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat.

Sąd I instancji na podstawie art. 43 a § 2 k.k. orzekł od podsądnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5000 złotych.

Na podstawie art. 43 b orzeczono podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez zamieszczenie ogłoszenia o treści wyroku na tablicy ogłoszeń Urzędu Miasta i Gminy w K. przez okres 30 dni.

W ostatnim punkcie wyroku, na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, zasądzone od podsądnego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 208,82 zł oraz opłatę w kwocie 120 złotych.

Z powyższym wyrokiem nie zgodzili się: **oskarżony** oraz **obrońca**.

Oskarżony zarzucił orzeczeniu rażąco surowość kary i wniósł o zmianę wyroku poprzez warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności.

Obrońca podważył orzeczenie w części dotyczącej winy oraz kary.

Skarżący wniósł o uniewinnienie podsądnego od zarzutu popełnienia przestępstwa, a także złagodzenie wymierzonego środka karnego i uchylenie nałożonego świadczenia pieniężnego i podania wyroku do publicznej wiadomości, ewentualnie o uchylenie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obie apelacje nie zasługują na uwzględnienie.

Na wstępie należy zauważyć, że postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone prawidłowo. Sąd I instancji rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał winę oskarżonego w zakresie przypisanego mu występkę. Ocena materiału dowodowego, dokonana przez Sąd I instancji jest wnikliwa i nie wykazuje żadnych błędów logicznych, utrzymując się w granicach swobodnej oceny dowodów chronionej art. 7 k.p.k. Przedmiotem rozważań Sądu były dowody zarówno na korzyść podsądnego, jak i wszelkie dowody im przeciwnie. Wszystkie te dowody zostały ocenione zgodnie z zasadami logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego z uwzględnieniem zasad wynikających z art. 2, 4 k.p.k. i 5 § 2 k.p.k. Uzasadnienie wyroku odpowiada zaś wymogom art. 424 k.p.k. i w pełni pozwala na kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia.

Żadnych wątpliwości Sądu II Instancji nie wzbudza ustalenie winy i sprawstwa oskarżonego B. G. (1). Na to, że popełnił on zarzucane mu przestępstwo wskazują jednoznacznie relacje procesowe interweniujących policjantów T. K. i P. M. (k.19), protokół badania stanu nietrzeźwości oskarżonego (k.3), a także częściowo oświadczenia dowodowe oskarżonego.

Nie ma wątpliwości, że oskarżony poruszał się po drodze publicznej w stanie nietrzeźwości. Z wiarygodnych relacji procesowych policjantów T. K. oraz P. M. wynika jednoznacznie, że podsądny bezpośrednio przez zatrzymaniem poruszał się drogą publiczną przejeżdżając miejscowość W. i jadąc w kierunku swojego miejsca zamieszkania. Sąd II instancji nie znalazł żadnych racjonalnych powodów, aby wyżej wymienione osoby miały pomawiać oskarżonego o zachowanie, które nie miało miejsca.

Nie ma znaczenia w jaki sposób policjanci dowiedzieli się o tym, że oskarżony jechał w stanie nietrzeźwości. B. G. (1) jest osobą znaną lokalnym policjantom z racji popełniania przestępstw i wykroczeń, co powoduje, że reagują oni na wszelkie sygnały o naruszeniu przez niego porządku prawnego, czy kontrolują go z urzędu podczas rutynowych czynności służbowych.

Wbrew temu, co sugeruje w swojej apelacji obrońca Sąd I instancji ustalił że do zatrzymania B. G. (1) doszło na drodze polnej. Organ wyrokujący w sprawie odtwarzając stan faktyczny przyjął, że :” Gdy policjanci zauważyli jadący pojazd włączyli sygnały świetlne i podjęli próbę zatrzymania auta. W tym czasie B. G. (1) widząc radiowóz policyjny skręcił gwałtownie w drogę polną prowadzącą do w kierunku posesji nr (...), gdzie po przejechaniu niewielkiego odcina drogi został zatrzymany do kontroli drogowej (s. 1 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Zarzuty obrońcy zupełnie rozmiągają się z ustaleniami faktycznymi Sądu I instancji.

Całkowicie bezzasadne jest zarzucanie Sądowi Rejonowemu, że nie ustalił do kogo należy droga polna, na której doszło do zatrzymania. Zasadnicze znaczenia miało to, czy oskarżony prowadził samochód w stanie nietrzeźwości na drodze publicznej, przed zatrzymaniem przez policjantów. Tak jak już podkreślono, ujawnione dowody ponad wszelką wątpliwość wskazują, że oskarżony podjął tego rodzaju zachowanie.

Sąd II instancji w pełni akceptuje karę 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzoną oskarżonemu za przypisane mu przestępstwo. Z rażąco niewspółmiernością kary mamy do czynienia wtedy, gdy nie uwzględnia ona w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Przesłanka rażąco niewspółmierności kary jest zatem spełniana tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla jej wymiaru, można przyjąć, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną, a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw jej wymiaru oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (por. wyr. SN z 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85; wyr. SN z 26 czerwca 2006 r., SNO 28,06; wyr. SN z 22 października 2007 r., SNO 75/07; wyr. SN z 30 czerwca 2009 r., WA 19/09).

Orzeczone przez Sąd I instancji kara jawi się jako sprawiedliwa odpłata za wyrządzone zło. Nie ma żadnych racjonalnych przesłanek, aby wymierzyć podsądnemu którąś z kar nie izolacyjnych czy mieszanych.

Sankcja ta odpowiada znacznemu stopniowi karygodności jego czynu oraz zawinienia, które jawią się jako znaczne. Oskarżony swoim zachowaniem spowodował poważne zagrożenie dla życia i zdrowia innych użytkowników ruchu. B. G. (1) zdecydował się podjąć jazdę samochodem w stanie silnej nietrzeźwości na drodze publicznej. B. G. (1) mimo spożycia aż 1,5 litra piwa nie zawahał się prowadzić w takim stanie samochodu, co gorsze narażając tym samym na niebezpieczeństwo swoją żonę, córkę i innych użytkowników drogi.

Przy wymiarze kary Sąd był obowiązany uwzględnić także dotychczasowy sposób życia oskarżonego, dla którego popełnienie przypisanego mu zaskarżonym wyrokiem przestępstwa nie było jedynie ekscesem, lecz potwierdza jego negatywny stosunek do obowiązujących norm prawnych, zwłaszcza obowiązujących w ruchu drogowym. Jawi się zatem jako osoba która wręcz ostentacyjnie lekceważy porządek prawny, na którą należy oddziaływać wyłącznie poprzez stosowanie kar najsurowszych rodzajowo. Dotychczas stosowane sankcje karne nie odniosły niestety pożądanego efektu wychowawczego.

Niczego istotnie nie zmienia to, że podsądny pracuje i utrzymuje małoletnie dzieci. Oskarżony powinien był pomyśleć o ich losie przed podjęciem decyzji o popełnieniu przestępstwa. Okoliczności rodzinne nie umniejszają w żaden sposób znacznego stopnia społecznej szkodliwości i zawinienia podsądnego. Oskarżony będzie mógł powrócić do normalnego trybu życia dopiero po odcierpieniu sprawiedliwej kary.

Także względy prewencji generalnej przemawiają za surowym traktowaniem tego rodzaju przestępczości stanowiącej realne zagrożenie dla życia i zdrowia innych użytkowników dróg publicznych.

Warunkowemu zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności wobec B. G. (1) sprzeciwia się treść przepisu art. 69 §1 k.k. Zgodnie z przepisem art. 69 § 1. k.k. Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Podsądny w czasie popełnienia przestępstwa był zaś osobą skazaną na kary pozbawienia wolności (k.16).

Zdaniem Sądu Okręgowego, okres pięciu lat na jaki orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych jawi się jako adekwatny do okoliczności i niniejszej sprawy i stanowi dla sprawcy sprawiedliwą dolegliwość.

Analizując prawidłowość rozstrzygnięcia w zakresie orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, zważyć zwłaszcza trzeba na istotę tegoż środka karnego określonego w art. 42§2 k.k., przewidzianego dla nietrzeźwego kierowcy. Oskarżony zdecydował się na jazdę samochodem będąc w istotnym stanie nietrzeźwości. Okoliczność ta powinna doprowadzić do długoletniego wyeliminowania go jako kierowcy pojazdów mechanicznych. Powszechnie wiadomym jest, że osoby nietrzeźwe stanowią realne zagrożenie dla życia i zdrowia użytkowników dróg. Prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwym stanowi umyślne działanie wbrew zakazowi prawa i narusza jedną z najbardziej

podstawowych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Alkohol u kierowcy pojazdu mechanicznego nie tylko istotnie obniża jego zdolności psychomotoryczne (zdolność postrzegania, reagowania itp.), ale ponadto rozluźnia hamulce moralne, zwiększa pewność siebie, zuchwalstwo i zmniejsza obawę przed odpowiedzialnością karną za popełnione przestępstwo. Nietrzeźwość obok nadmiernej prędkości stanowi jedną z podstawowych przyczyn wypadków w ruchu drogowym, w których zostają ranni lub giną inni użytkownicy drogi. Przestępstwa komunikacyjne popełnione zwłaszcza w stanie nietrzeźwości stanowią poważne zagrożenie społeczne.

Sąd Rejonowy prawidłowo uznał uprzednie ukaranie za wykroczenia, jako okoliczność przemawiającą za orzeczeniem środka karnego we wskazanym wymiarze. B. G. (1) ukarany został wyrokiem Sądu Rejonowego w Środzie Wlkp w sprawie VIIW 331/13 za wykroczenia z art. 87§1 kw, 94 § 1 kw, 95 kw na karę grzywny w kwocie 1000 zł. W wyroku tym orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 1 roku. Wyrok ten nie uległ zatarciu albowiem kara grzywny została uiszczona przez oskarżonego w dniu 11.08.2014r i nie upłynął jeszcze termin z art. 46§ 1 kw.

Określając wymiar tego środka karnego prawidłowo uwzględniono okoliczności, które zgodnie z art. 56 kk powinny zostać rozważone przy jego orzekaniu. Zgodnie z art. 42§ 2 kk dolną granicą tego zakazu jest okres 3 lat. W tej sytuacji postulowanie o obniżenie tego zakazu do dwóch lat nie uwzględnia obowiązujących przepisów. Na marginesie należy zauważyć, że zakaz ten dotyczy jedynie pojazdów mechanicznych a nie rowerów, czego jak wynika z uzasadnienia apelacji nie zauważa obrońca.

Także pozostałe rozstrzygnięcia odpowiadają prawu i jako takie zostały zaakceptowane przez Sąd II instancji.

Obrońca nie ma racji kontestując orzeczenie przez Sąd Rejonowy świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000 złotych. Zgodnie z przepisem art. 43 § 2 k.k.. w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a § 1, art. 179 lub art. 180 sąd orzeka świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 5 000 złotych, a w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a § 4 co najmniej 10 000 złotych, do wysokości określonej w § 1. Organ wyrokujący w sprawie wymierzył zatem świadczenie pieniężne realizując nakaz wynikający z przepisu prawa i to w minimalnym wymiarze. Prawdą jest, że zapłata tego świadczenia będzie stanowiła dla podsądnego i jego rodziny uciążliwość. Jednakże oskarżony jako osoba zarabiająca, wykonująca zawód spawacza, przy odpowiednim trudzie będzie w stanie zapłacić tę kwotę.

Żadnych zastrzeżeń Sądu Okręgowego nie wzbudza podanie wyroku do publicznej wiadomości. Przestępstwa jazdy pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości stanowią niestety plagę społeczną i mimo zdecydowanej reakcji organów wymiaru sprawiedliwości nadal stanowią poważne zagrożenie dla życia i zdrowia innych uczestników ruchu drogowego. Z tego powodu podanie wyroku do publicznej wiadomości będzie stanowiło jednoznaczny sygnał o braku pobłażliwości dla tego rodzaju groźnych zachowań. Publiczne ogłoszenie wyroku spełni wobec oskarżonego funkcję wychowawczą, wywołując poczucie wstydu wobec lokalnej społeczności za wyrządzone zło. Co istotne, oskarżony jest znany w swoim środowisku lokalnym, jako osoba notorycznie naruszając przepisy ruchu drogowego. W tej sytuacji ogłoszenie wyroku ma na celu uzmysłowienie środowisku lokalnemu podsądnego o nieuchronności kary za popełnienia przestępstw stanowiących zagrożenie dla użytkowników dróg.

Sąd Okręgowy na podstawie art. 626 k.p.k., art. 636 k.p.k., art. 1, art. 2 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 10 stycznia 1973 roku zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 złotych tytułem zwrotu wyłożonych kosztów postępowania odwoławczego i wymierzył opłatę za II instancję w kwocie 120 złotych.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy:

1. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok
2. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 złotych tytułem zwrotu wyłożonych kosztów postępowania odwoławczego i wymierzył opłatę za II instancję w kwocie 120 złotych.

SSO Piotr Gerke SSO Hanna Bartkowiak SSO Leszek Matuszewski